

עקב התחזית למזג אוויר מתון (עד 26° או 27°) החלטתי לנצל את המצב ולבצע את המקטע הבא מדרום, מיתר, ואולי יותר. במוצאי שבת סיימתי את ההתארגנות הסופית, התקלחתי והלכתי למטה אבל לא הצלחתי להירדם. שינה ביום בשבת נעימה אבל מחבלת בשגרת השינה. גם להיות ער ליל שבועות לא עזר. השנה בשבועות לא היה לי דחף לישון עד תפילת מוסף.

בכל מקרה השעון צלצל ב4:55 כדי להסתדר עם זיו שהיה בביקור בחג ולהגיע לתחנה המרכזית. בנסיעה בקו הפנימי שהרמתי את התיק כדי לצאת, ראיתי שלית מים. בחוץ לאחר בדיקה נוספת גליתי חור בצד באחד הבקבוקים של ליטר וחצי. בתחנה לא מצאתי משקה שלי ליטר וחצי להחליפו. יצאתי לקיוסק וקניתי מים בטעם שנראה לי ארוז בקבוק יותר עבה. הטעם היה די מגעיל, עדיף קולה אבל יש לו פקק יותר קטן שמקשה על המילוי. הכל טוב. אני עדיין סוחב שישה ליטר מים בגלל אם אין מים בחניון לילה ואין לי כוח ללכת עוד לחפש, יהיו לי מספיק להכין ארוחת ערב. מצאתי את הרציף של קו 440 מירושלים לבאר שבע דרך גוש עציון, קרית ארבע והר חברון. בשבע האוטובוס עדיין המתין ממול ולא ברציף. אחד הנוסעים לבוא ניגש לאוטובוס ודיבר עם הנהג. מחכים לאוטובוס תחליפי טען. ב7:20 אנו בדרך. הרבה מן הכבישים קשטו בדגל ישראל. יוזמה במקום. מזמן לא נסעתי באזור הזה. מילואים בחלחול פעם לפני די הרבה שנים. עכשיו עוקפים את חלחול. חלק מהנסיעה אני עוצם עיניים. הנהג טס. אולי להשלים את האיחור. עדיף להגיע חי! ירדתי בצומת כרמים, ישוב קטן בסביבה. הלכתי כמה דקות עד גשר דבמבם איפה סיימתי את המקטע הקודם. רואים ממול את חומת הפרדה וכפר ערבי מעבר לו. מזג האוויר טוב לטיולים והנוף יפה. לא ציפיתי ולא היו שביליסטיים. כמעט לא פגשתי בני אדם חוץ מאשר ברכבים ובאופניים שסימנו לי לשלום. ושלום היה לי. השביל עובר על יד סנסנה, פגשתי כיתות ילדים ביער. בישוב להב יש תחנת חשמל ביו אורגני. לקראת דביר, רואים את הקיבוץ, יש חניון לילה בשיקום ללא מים. כנראה בשיקום שנים. כבר ב2020 דווח שאין מים. שיכום או לא נראה שהמקום פעיל עם שקיות זבל בפחים לכן החלטתי שזה מקום טוב לעצור לילה. היו רוחות וקריר. טוב שקניתי מגן רוח לגזיה. זמן הרתיחה קוצר ממש. בהמשך הלילה היה חם מידי בשק השינה החורפי. בתפילה ערבית אנו אומרים "פחד לילה". לרוב אני חושש מחיות דו-רגליות. התעוררתי למין קול דהירה של סוסים שהסתבר כמובן השלייה. חיה יותר קטנה - חזירים. אני מכיר שחיות בלילה יכולים להיבחל בקלות ולתקוף או לרמוס... אני שוקל מה לעשות כאשר הם ממש מול האוהל. אם לצעוק? כאשר אני ממש רואה את צל של חזיר כמה סנטימטרים מדופן האוהל, אין ברירה אלא להשמיע קול חלש להרחיקם. הם עדיין נשארו בסביבה ושמעתי אחד מפליץ! חיות גסות... אולי אני הגס שנכנס לשטח המחייה שלהם.

*** יום שני

השעון מצלצל ב5:00 אבל עד שאני קם... אני צריך למלא מים אבל שער הקיבוץ במרחק. על המפה אני רואה מסעף דביר שיש תחנת דלק וכמה חניות. הוא לא על השביל אבל אפשר לחזור לשביל בקלות או כך חשבתי. הוא בצד הלא נכון של פסי רכבת בקטע הזה לכן הייתי צריך לחזור לגשר מעל הרכבת. יש עבודת חשמול וגידור הפסים. יש עצים על יד נחלון יבש שמצל על השביל בקצה השדות. בהמשך פחות ופחות עצים והחום עלה ל 27 מעלות. עוברים מטעי זיתים אורגנים ורשתות לאיסוף הזיתים כבר מונחים מתחתם. מגיעים לשמורה ואגם פורה על נחל שיקמה. פינה יפה. יש שלט המזהיר על הכניסה למים בגלל העומק ובוץ הטובעני. ממש רואים בתחתית האגם את הבוץ.

אחר כך הולכים קצת בנחל שתחתית הערוץ היא שכבת אבן. יפה. לא רחוק יש שרידים של גשר תורקי שלא כמו גשר רומאי לא החזיק מעמד לאורך השנים. סימון השביל נעלם לי כמה פעמיים כרגיל. אם לא היו היישומים בפלאפון לא הייתי מסתדר כלל. בתל נגילה (המוח שלי קרא נרגילה) פגשתי פקח צעיר ונחמד בשם נתנאל, הוא בחולצה קצרה וסנדלים עושה סיור קו לוודא שלא הזיזו את התל... אמרתי לו שאני נמס בשמש אפילו אם החום סביר. שדות חיטה שקצרו וחלק עדיין לא אספו וחג שבועות כבר אחורינו. בדרך עפר טנדר עם בדואי עצר ושאל על מסלולי. יש לו כלבים לא הכי נחמדים והוא פוחד שאני אהיה ארוחת הצהריים שלכם. הוא לי טרמפ' לעבור אותם אבל מנוגד לקוד האתי של השביליסטיים לדלג בטרמפ'. הוא חזר וטיפל בכלבים שאני הולך בנחל ועולה לגדה ממול. אז השביל עובר לגדה המערבית... הכלבים נובחים ודוד עובר. אני מאבד את סימון השביל אבל לא בא לי להתקרב לכלבים לחפשו באזור הזה. אחר פחד גבהים אולי אטפל בפחד מכלבים... עובר גדרות תיל פעמים. לא מומלץ מכל מיני סיבות. לפחות אין מוקשים. עצירות יותר תקופות. בחורשת אפוקליפטיים עצרתי לילה בתקווה לא לפגוש עוד חזירים. חזירים לא אבל לפני רדת השמש, זבובים היו ואחרי השקיעה יתושים הגיעו. טוב שיש לי אוהל. לא הייתי מסתדר בלעדיו. הכנתי פירה תפוחי אדמה לארוחת ערב. שינה יותר טובה. היה יותר חם אבל פתחתי את ריצ'רצ' שק השינה היה נעים. באחד בלילה הייתי רעב ופתחתי שקית טורטיות. מזון קל וטעים אבל לא הכי בריא עם כל החומרים המשמרים שמכניסים בהן.

*** יום שלישי

עצרתי 2.2 קילומטרים מסוף המקטע בתל קשת. על המפה מצוין גם "באר שקמה". חשבתי שבטח אני יכול למצוא מים באחד מהם. התל הוא תל עפר עזוב והבאר אולי פעם היה מים. הישוב הכי קרוב "אחוזים" במרחק שני קילומטר. היה לי התלבטות האם להמשיך את במקטע הבא לבית גברין בגלל קיבלתי קצת יותר מידי שמש אבל עניין המים הכריע. אם לא התמהמהתי כל כך הרבה בחניון לילה אולי יכולתי לנצל את שעות הקרירות יותר של הבוקר.

התחזית הייתה ארבע שעות של 27 מעלות ועוד שעה של 28. עוד אתגעגע
ל"חום" כזה אבל צריכים להתרגל. לקחתי אוטובוס לצומת קסטינה ולירושלים.
סוף סוף בבית, מקלחת ואוהל וקפה, סידור התיק וכבר מתגעגע לשביל. כך הם
החיים
דוד